

Dincolo de poartă

Leviticul 4.1-12; Evrei 13.13

Charles Henry Mackintosh

© CV Dillenburg, Online începând de la: 04.06.2020, Actualizat: 04.06.2020

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Leviticul 4.1-12; Evrei 13.13

Evrei 13.13: Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui.

Să studiem ce se petrecea cu „carnea” sau „trupul” animalului de jertfă, în care era simbolizată baza adevărată a uceniciei. „Tot vițelul, să-l scoată afară din tabără, într-un loc curat, unde se varsă cenușa [grăsimii], și să-l ardă” (Leviticul 4.12). Această acțiune se poate privi sub două aspecte. Mai întâi exprimă locul pe care Domnul Isus l-a luat ca purtător al păcatelor noastre, și apoi locul unde lumea L-a alungat, L-a lepădat. Vreau să îndrept atenția la acest ultim punct.

Aplicația, pe care apostolul o face în Evrei 13 referitor la faptul că Hristos a suferit „dincolo de poartă”, are o importanță practică mare. „Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui” (Evrei 13.13).

El a suferit „dincolo de poartă” și prin aceasta a arătat că El a dat la o parte Ierusalimul ca centru din vremea aceea al acțiunilor divine. Acum nu mai există pe pământ locuri sfinte. Hristos ca persoană răbdătoare și-a luat locul în afara domeniului religiei lumii acesteia, în afara politicii ei și a tot ce îi aparține. Lumea L-a urât și L-a lepădat. De aceea se spune: „Deci să ieșim.” Aceasta este deviza cu privire la tot ce omul ar putea instaura aici în forma unei „tabere”, de oricare natură ar fi ea. Dacă oamenii construiesc o „cetate sfântă”, atunci tu trebuie să cauți „dincolo de poartă” un Hristos lepădat. Dacă oamenii construiesc o tabără religioasă, oricare ar fi numele ei, tu trebuie „să ieși afară” și să cauți un Hristos lepădat. Superstiția oarbă caută desigur cu râvnă sub ruinele Ierusalimului relicve ale lui Hristos. Ea caută cu stăruință să descopere locul crucii Sale și al mormântului Lui, ca să le onoreze. Setea de câștig a naturii, să tragă foloase din superstiția naturii, a făcut de secole un comerț productiv sub pretextul vicelan că se venerează așa-numitele locuri sfinte ale antichității. Însă o singură rază din sfeșnicul ceresc al Apocalipsei este suficientă ca să-ți arate necesitatea că tu trebuie „să ieși afară” din toate acestea, dacă vrei cu adevărat să ai părtășie cu Hristosul lepădat, și să savurezi această părtășie cu El.

Sunt mulți care pot pune lucrurile numite în lumina lor adevărată, dar care sunt departe de gândul de a da ascultare solicitării apostolului. Dacă oamenii fac o „tabără” și se adună sub un stindard împodobit cu o dogmă oarecare importantă sau o prescripție de valoare, dacă ei se pot referi la o mărturisire de credință bună, la un sistem doctrinar clar, la practici religioase strălucitoare, care pot satisface dorința naturii evlavioase a omului, atunci este nevoie de multă înțelegere spirituală să se înțeleagă dimensiunea cuvintelor „Deci să ieșim!”, precum și de hotărâre spirituală ca să acționezi conform acestei cerințe. Ea trebuie înțeleasă și trebuie să se acționeze conform ei, căci cu siguranță atmosfera unei tabere (indiferent care sunt bazele și lozinca ei) este distrugătoare pentru părtășia personală cu un Hristos lepădat, și niciunul din așa-numitele avantaje religioase nu poate înlocui această părtășie. Inima noastră este permanent înclinată să cadă în forme reci. Această înclinare s-a arătat dintotdeauna. Formele acelea ar putea să fi avut originea în puterea reală; dar ispita este mare ca să se țină cu tărie la formă, în timp ce duhul și puterea au dispărut demult. Principial aceasta nu înseamnă altceva decât instaurarea unei tabere. Sistemul iudaic se putea lăuda cu o origine divină. Un izraelit putea arăta spre Templu cu serviciul lui divin, preoția lui, jertfele lui și cu

toată împodobirea lui și să spună că toate acestea au fost orânduite de Dumnezeu. El putea, așa cum spunem noi, reda capitol și verset pentru tot ce sta în legătură cu sistemul de partea căruia se declara. Unde este un sistem, fie în antichitate, sau în Evul Mediu sau în timpurile actuale, care să aibă astfel de pretenții înalte sau să poată avea o astfel de autoritate asupra inimii? Și cu toate acestea, tocmai credincioșilor iudei li s-a spus: „Să ieșim!”

Aceasta este o chestiune foarte serioasă. Ea ne privește pe toți, căci noi toți suntem înclinați să ne îndepărtăm din părtășia cu Hristosul viu și să ne cufundăm în forme moarte. De aceea puterea practică a cuvintelor: „Să ieșim afară *la El!*” Nu se spune: „Să ieșim dintr-un sistem și să intrăm în altul, să trecem de la un fel de păreri la un altul.” Nu, ci mai degrabă să ieșim din tot ce poartă numele unui sistem afară „la El”, la Cel care a suferit „dincolo de poartă”. Domnul Isus este astăzi la fel de total dincolo de poartă precum a fost cu nouăsprezece secole în urmă, atunci când a suferit acolo. Ce L-a adus în această poziție? Lumea religioasă a timpului acela. Și lumea religioasă de atunci este lumea religioasă a zilelor noastre în ceea ce privește felul de gândire și principiile ei. Lumea este și rămâne lume. „Nu este nimic nou sub soare.” Hristos și lumea niciodată nu sunt una.

Lumea s-a învelit în mantaua creștinismului, pentru ca în interiorul lui să exercite ura ei împotriva lui Hristos în forme mai ucigătoare. Să nu ne înșelăm! Dacă vrem să umblăm împreună cu un Hristos lepădat, atunci trebuie să fim un popor lepădat. Dacă Domnul nostru a suferit „dincolo de poartă”, atunci nu ne putem aștepta să domnim în interiorul porții. Dacă mergem pe urmele Lui, unde ne vor conduce ele? Cu siguranță nu la înălțimile acestei lumi păcătoase, decreștinizată!

Domnul nostru este un Hristos disprețuit, un Hristos lepădat, un Hristos dincolo de poartă. De aceea „să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui!” Lumea aceasta L-a răstignit pe Preaiubitul, și Îl urăște și astăzi cu aceeași ură nemișorată, căruia Îi datorăm toată fericirea noastră actuală și veșnică, și care ne iubește cu o dragoste, pe care apele mari nu o pot stinge. De aceea să nu recunoaștem o chestiune care se face una cu Numele Lui sfânt, dar care în realitate urăște Persoana Sa, adevărul Său, da, chiar simpla menționare a revenirii Sale. Să fim credincioși Domnului nostru absent și să trăim pentru Acela care a murit pentru noi! Fie ca în timp ce conștiința noastră se odihnește pe sângele Lui, dragostea inimilor noastre să-L aibă pe El însuși ca subiect cel mai prețios al ei, pentru ca despărțirea noastră de „veacul acesta rău” să nu fie numai o chestiune de principii reci, ci să fie roada unei inimi iubitoare, care nu găsește pe pământ subiectul dragostei ei! Domnul să ne elibereze de influența egoismului zilelor noastre așa de răspândit, care se consideră sfânt, care nu vrea să fie fără religie, dar care este o religie vrăjmașă crucii lui Hristos! Pentru a pași cu succes împotriva acestei forme îngrozitoare a răului nu avem nevoie de păreri, principii și învățături deosebite, ci de un devotament profund față de Persoana Fiului lui Dumnezeu, o închinare venită din inimă din partea noastră după trup, suflet și duh, în slujba Sa, precum și o dorință sinceră după revenirea Sa minunată.

Tradus de la: [Außerhalb des Tores](#)
Din revista *Die Wegweisung*, 1977-8

Traducere: Ion Simionescu